

Darfur'daki Uluslararası Güçlerin Arttırılması Devletlerarası Çatışmanın Bir Uzantısıdır

Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri'nin Sudan Özel Temsilcisi Ian Brong'un 14 Ocak 2006 Cumartesi günü Güvenlik Konseyine sunduğu "Darfur'da barışın yayılması için sarf edilen çaba sonuçsuz kalmıştır. Milisleri silahsızlandırmak, güvenliğin sağlanması ve bir milyona ulaşan mültecilerin bölgelerine dönebilmesi için Birleşmiş Milletler'e bağlı 20 bin barış gücü askerinin gönderilmesi kaçınılmaz olmuştur." ifadesini içeren raporunda Darfur bölgesine Uluslararası Güç gönderilmesini talep etti. Sudan hükümeti ise Uluslararası Gücün gönderilmesini reddederek, Afrika Birliği güçlerini savunmuştur. Hükümetin bu talebini önce Dışişleri Bakanı dile getirmiş, onun ardından da yabancı güçleri Darfur'a girdirmeye çalışan gizli elleri eleştiren Başbakan Ömer Beşir, tamamıyla Afrika Birliği kontrolündeki Sudan'ın güvende ve Darfur sorununu çözmeye muktedir olacağı yönündeki hükümet vurgularını tekrarlamıştır. Bu sorunu anlamak için geriye dönmek, sorunun hakikati ve boyutunu anlamak kaçınılmazdır.

Darfur sorunun ortaya çıkmasında ve kötü bir hale gelmesinde üç etkenin payı vardır: **Birincisi:** Sayıları 85'i bulan bölge kabilelerinin arazi ve meralar üzerindeki yerel rekabeti. **İkincisi:** Şimdiki hükümetin ve geçmiş hükümetlerin, İslam'ın zorunlu kıldığı adalet ve ihsanla kerim gözetimi ihmal etmeleri. **Üçüncüsü:** Avrupa ve Amerika arasındaki çatışma sürecinde soruna yönelik dış müdahale ve tahrikin olması.

Avrupa ve Amerika arasındaki çatışma sürecinde sorunu ortaya çıkaranlar özellikle Fransa ve İngiltere olmak üzere Avrupalıların kendileridir. Zira Darfur'daki isyancılara yardım, yerleşim ve kamplar açısından destek, yöneticileri Fransa'nın ajanları olan Çad'dan gelmektedir. Başbakan Ömer Beşir 10 Ağustos 2004'te "Yeni sömürgeciliğin tırmandırdığı Darfur sorunu, Sudan'da kapalı bölge siyaseti uygulayan kişiler tarafından hortlatılmıştır" diyerek Darfur'da patlak veren olayların İngiltere'yle ilişkili olduğunu vurgulamıştır. Amerika ise Nifşa Antlaşması'nı uygulayarak Güney Sudan'ı koparma işlemini tamamlamadan önce Darfur sorununun hareketlenmesini istememektedir. Diğer taraftan İngiltere ve Fransa'nın başı çektiği Avrupa, güneydeki zayıf rolünü tekrar kazanmak için hükümeti düşürmeyi veya zayıflatmayı başarmak ümidiyle Darfur sorununun hareketlenmesini ve ısınmasını istemektedir.

Avrupa, yüz binlere ulaşan ölü sayısı ve bir milyondan fazla mültecisiyle asrın en büyük insanlık trajedisi olması itibarıyla Darfur sorununu medyasal olarak hareketlendirmeyi başardıktan sonra iki yönde hareket etmiştir. **Birincisi:** Sudan hükümetini görevden almak, hükümete ve idarecilerine yaptırımlar uygulamak. **İkincisi:** Darfur bölgesine Uluslararası Güç girdirerek askeri müdahalede bulunmak. Çünkü Avrupa, Irak ve Afganistan bataklığında boğulmakta olan Amerika'nın Sudan'a askeri kuvvet gönderemeyeceğini iyi biliyor. Bununla birlikte Amerika da, Avrupa'nın yolunu kesmek için karşı bir plan ile veya önce Avrupa'nın planını benimseyip sonra bozma ile sürekli müdahaleler de bulunarak karşılık vermiştir.

Nitekim Amerika, Güvenlik Konseyinin Sudan hükümetini uyan ve hükümete bir ay mühlet tanıyan aksi takdirde yaptırımlara maruz bırakacak olan karar projesini 22 Temmuz 2004'te benimsedi. Halbuki Avrupa, mühlet tanınmadan direk askeri müdahale yapılmasını ve cezalar verilmesini istemekteydi. 31 Mart 2005'te İngiltere'nin desteğiyle Fransa, Uluslararası Güvenlik Konseyinde 1593 sayılı karar projesini geçirmeyi başarmıştı. Bu özel karar, Darfur bölgesindeki savaş suçlularının Uluslararası Cinayet Mahkemesine sevk edilmesi hakkındaydı. Amerika bu karar projesini reddederek suçluların Revanda'daki savaş suçluları mahkemesine benzeyen, Tanzanya'nın Arusha şehrinde belirlenen özel bir mahkemede yargılanmasını istedi. Uluslararası Cinayet Mahkemesi ile alakalı kararlardan kendi askerlerinin istisna edilmesine rağmen Amerika bu karar projesinin oylamasına katılmayı kabul etmedi. Sudan hükümetine de özel mahkemeler teşkil edip karar projesini reddetmesi telkininde bulundu. Sudan hükümetinden Uluslararası Cinayet Mahkemesi'nin kurulmasıyla ilgili antlaşmayı imzalamamasını istedi. Binaen aleyh Sudan Hükümeti de aynen böyle yaptı. Bu da Fransa ve İngiltere'nin desteklediği özel kararın, Sudan hükümeti üzerindeki etkisini zayıflattı.

Darfur'a Uluslararası güç göndererek askeri müdahalede bulunma çabasında olan Avrupa'da, 22 Temmuz 2004'te Tony Blair, 5 bin İngiliz askerinin Darfur'a gönderilmesinden bahsetmiştir. Fransa ise, 31 Temmuz 2005'te Çad ve Sudan arasındaki sınıra güçlerini yaymış ve bu olay üzerine Darfur'a askeri müdahale yapılması gerektiği sesleri dünyada yükselmiştir. Nitekim Avustralya Başbakanı Darfur'daki Uluslararası Güce katılmaya hazır olduklarını açıkladı. Bu haber 2 Ağustos 2004'te "Sydney Morning Herald" gazetesinde yayınlanmıştır. Bu esnada Amerika ise Afrika güçlerinin Darfur'a girdirilmesi fikrini ortaya attı. Bu da, ABD'nin Birleşmiş Milletler Büyükelçisi Jon Danforth vasıtası ile gelmiştir. Zira "Sudan Hükümetine yönelik uluslararası baskılar, Afrika Birliğinin güçlü varlığı üzerinde yoğunlaşmayı gerektirmektedir." ifadesini kullanmış ve bölgedeki uluslararası varlığın genişletilmesi fikrini reddetmiştir. Amerika, Darfur'a Afrika Güçlerinin girdirilmesini başararak Avrupa müdahalesinin yolunu kesmiştir. Bununla yetinmeyerek Afrika Birliği güçlerini bizzat kendi uçakları ile taşıyarak, bir senelik bütçesi 160 milyon dolar olan Darfur'daki Afrika güçlerine yıllık bütçesinden daha fazla olan 170 milyon dolar katkıda bulunarak Afrika Birliğini desteklemiştir.

3 bini polis olmak üzere 7 bin askere varan Afrika Birliği güçlerinin Darfur'a girmesine ve görüşmeler boyunca çözüm çabalarına rağmen bölge üzerindeki savaş, çatışma ve karşılıklı suçlamalar hali, aynı şekilde devam etmiştir. Çünkü isyancılar Avrupa müdahalesine kapıyı açmak amacıyla güvenliği sağlamaktan aciz olduğunu ortaya çıkarmak için Afrika güçlerinin görevini boşa çıkarma eylemlerini yapmaya devam etmektedirler. Yine isyancılar, en son Abuca görüşmelerinin sonuçsuz kalmasına yol açacak şekilde isteklerini en üst seviyeye yükselttiler. Nitekim hükümet ile isyancılar arası barış görüşmelerindeki Afrika Birliğinin özel temsilcisi Salim Ahmet Salim, Güvenlik Konseyi önünde şöyle demiştir: "Kasıtlı tıkama siyasetini yapanlar, 'Adalet ve Eşitlik Hareketi' ile 'Sudan Kurtuluş Hareketi'dir. Yine bu hareketler görüşmeleri strateji sahası değil bilakis taktik sahası olarak görmektedirler. İsyancı hareket ise savaş sahasını strateji sahası olarak görmektedir." Nitekim Amerika'yı karşılıklı ilişkiler yerine fiili tepki ile sorunu zaptetme girişimine zorlayan en son Abuca görüşmeleri atmosferinde bu net olarak ortaya çıkmıştır. Bu zaptetme ise, -çatışmada Avrupa'nın esas aracı- olan Çad'daki yönetimi değiştirmek veya tehdit etmek girişimiyle mümkündür. Çad'daki yönetimin Darfur'dan değiştiği de bilinen bir gerçektir. Bundan dolayı Yüzbaşı Muhammed Nur Abdülkerim liderliğindeki Çadlı isyancılardan oluşan bir ordu, Çad'ın Adre şehrine saldırıp talan ederek geri çekildi. Bu olay üzerine Darfur'dan yönlendirilen silahlı eylemin tehlikesinin farkında olan, Çad'daki yönetim delirerek Sudan'a ağır suçlamalarda bulundu. Nitekim Çad Dışişleri Bakanı Ahmet Alemlı şöyle dedi: "Elimizde yeni isyancı hareketin Hartum'dan dayanak, mali ve askeri yardım aldığını teyit eden vesikalar, deliller ve gizli bilgiler vardır. Görünen o ki bu hareket, bu tavrını Çad hükümetinin Darfur isyancılarıyla ilişkisinin olduğu esasına yönelik almıştır. Halbuki tüm şahitler onların barışa sevk edilmesiyle birlikte böyle bir ilişkinin olmadığını teyit etmektedir." 27-28 Aralık 2005'te sekiz Çadlı silahlı isyancı hareketin Çad'ın kuzey doğusundaki Moundou şehrinde "Çad Demokratik Değişim Birliği Cephesi" ismi altında birleşmelerinden sonra Çad Başbakanı, Sudan'a medyasal saldırı ve baskı yapmaları için komşu devletlere geziler yaptı.

Bu husumetler altında Avrupa, Darfur'a Uluslararası Güç gönderme önerisini BM koridorlarında araştırma masasına koymayı başardı. Amerika ise hala Afrika güçlerinin gönderilmesinde veya en kötü ihtimalle desteklenmesinde ısrar etmekteydi. Nitekim Amerika Dışişleri Bakan Yardımcısı Jendai Freizer şöyle demiştir: "Washington, Uluslararası Gücün Afrika güçlerinin yerini almadan desteklenmesini istemektedir." Amerika Dışişleri Bakanı Condolizza Rice ise 16 Ocak 2006 günü Liberya Başbakanının verdiği bir davette şöyle demiştir: "Afrika Birliği, Darfur'daki vazifenin Afrika'ya verilmesini istemektedir. Afrika güçlerinin bunu yapmaya muktedir oldukları umulmaktadır. Daha fazla Afrika gücünün burada bulundurulması gereklidir. Yakın bir zamanda Afrika Birliği Heyetinde kimin buna hazır olduğunu öğrenmek üzere bir araya geleceğiz." Condolizza Rice bunun da ötesinde Uluslararası Gücün Darfur'a girmeyi istediğinde Sudan'ın bunu reddetme hakkı olduğunu şöyle diyerek ifade etti: "Dafur'daki durumun devamını sağlamak için uluslararası güçleri girdirmeyi Sudan'ın kabul etme hakkı vardır." Ancak BM Genel Sekreteri Kofi Annan, Uluslararası Güçlerin Sudan hükümetinin tasdiki olmadan

giremeyeceklerinden emin olmasından sonra Sudan hükümetine Uluslararası Güçlerin Darfur'a girişini reddetmesini ima etti.

İşte Darfur'a daha fazla Uluslararası Gücün gönderilmesinin hakikati budur. Buradan da, Sudan hükümetinin bu gücün gönderilmesini reddetmesinin Avrupa'nın yolunu kesmek ve ülkenin tamamen Amerikan nüfuzu altında kalmasını istemekten başka bir şey olmadığı ortaya çıkmaktadır. Aksi takdirde hükümet, daha önce Uluslararası Güçlerin Jebel en-Nuba Antlaşmasını uygulamak üzere bir askeri komitenin, Afrika güçlerinin, Nifaşa Antlaşmasını uygulamak üzere güçlerin ve benzerlerinin farklı isimler altında ülkemize girmesine nasıl izin vermişti? Zira ülkemizde şu an 17 binden fazla yabancı güç bulunmaktadır. O halde bundan sonra nasıl olurda Uluslararası Güçleri kabul etmemekten bahsedebiliriz? Nifaşa Antlaşmasını uygulayan güçler Uluslararası Güçler değil midir? Afrika Birliği güçleri Uluslararası Güçler değil midir? Aklınız başınız da mı sizin?

Yöneticilerin, isyancıların ve muhalefetin de içinde bulunduğu ey Müslümanlar,

Bu devletler arası çatışmanın araçları olmaktan nasıl olur da razı olabilirsiniz? Zira hükümet Amerika'nın ellerinde oluşmakta, isyancılar ve muhalefet ise Avrupa'nın ellerinde oluşmaktadır. Bu kişiler dünyevi istekleri ve sömürgeci kafirlerin yıkımları altında şahsi liderlikleri peşinde öldürerek, sürgün ederek halkınıza en kötü azabı tattırmaktadırlar?!

Ey Müslümanlar! Ey Darfur Halkı!

Sizlere düşen görev ise; bu sömürgeci kafirlerin sizlere yapmak istediklerine karşı bilinçli olmanızdır. Zira sizler tek milletsiniz. İster Amerika olsun isterse Avrupalılar olsun, onlar sizin düşmanınızdır. Yine sizlere düşen görev; Allah'ın ipine topluca sarılarak cahiliyye milliyetçiliğini söküp atmanızdır.

“Hep birlikte

Allah'ın ipine (İslam'a) sımsıkı yapışın; parçalanmayın. Hani siz birbirinize düşmandınız da, O gönüllerinizi birleştirmişti ve O'nun nimeti sayesinde kardeş kimseler olmuştunuz. Yine sizler bir ateş çukurunun tam kenarında iken oradan da sizi O kurtarmıştı. İşte Allah size ayetlerini böyle açıklar ki doğru yolu bulasınız.”^[Al-i İmran 103]

Muhakkak ki **Hizb-ut Tahrir Sudan Vilayeti**, Allah'ın izni ile zamanı gelmiş olan nübüvvet minhacı üzerine **Raşidi Hilafet Devleti**'ni kurarak kafirlerin nüfuzunu ülkemizden ve tüm İslam ülkelerinden söküp atmak için kendisiyle beraber samimi şekilde çalışmaya sizleri davet etmektedir. O halde böylesi bir şey için çalışanlardan olmalısınız.

Hizb-ut Tahrir
Sudan Vilâyeti

H. 20 Zil Hicce 1426
M. 20 Ocak 2006

www.hizb-ut-tahrir.org | www.hizb-ut-tahrir.info | www.al-ummah.org